

YARIM ELMA

Tamer ışığı açtı. Başucundaki sehpa uzandı. Bilgisayarını açtı. Ondaki e-posta gelmiş miydi? Hemen e-posta adresini kontrol etti. Evet, beklediği cevap gelmişti. Hemen yüksek sesle okumaya başladı.

10.05.2012

İstanbul

Sevgili Yalnız Kalp,

E-postanı yeni okudum. Gecikmiş cevabım için özür diliyorum. Nasıl olduğumu sormuşsun. İyiyim, teşekkür ederim. Engelli olduğumu ve tekerlekli sandalye kullandığımı yazmışsın. Ben epilepsi hastasıyım. Bu engelliler sitesine üye olmaya bir yıl kadar önce karar vermiştim. Şimdiye kadar kimse ile iletişim kurmamıştım. Sadece bir iki defa vakfın düzenlediği yemeklere katılmıştım.

Epilepsi rahatsızlığım üniversite ikinci sınıfta başladı. İlk bayıldığımda dersteydim. Beni hemen üniversitenin hastanesine götürdüler. Orada epilepsi teşhisi konuldu. Hemen EEG filmi çekildi. Nöroloji bölümünde muayene oldum. Ve ilaçlarımı kullanmaya başladım. İki yıldır epilepsi hastasıyım. Bir yıl okulumu dondurdum. Evde tedavi oldum. Sürekli nöbet geçiriyordum. Bu sebeple derslerimden geri kalmamak için bir süreliğine ara verdim. Çok mutsuzdum. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Ancak yapabileceğim bir şey yoktu. Zaman ve beklemek iyi gelecekti. Son bir yıldır okuluma devam ediyordum. Edebiyat bölümünde okuyordum. Sen okuyor musun? Ne zamandır engellisin?

Vakfa üye olmaya, aynı üniversite okuyan işitme engelli bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine karar verdim. Özellikle yoksul engelliler için yapılacak yardım çalışmalarında gönüllü olmaya çalıştım. Çünkü engellilerin, topluma karışmalarında en büyük engellerden birisi de yoksulluk. Daha sonra dış çevrenin, engellilerin kullanımına uygunluğu geliyor. Engellilerin de sosyal ve aktif yaşama katılmalarında en büyük sorunların başında dış çevreye uyum yatıyor. Örneğin sen nasıl yolculuk edebiliyorsun? Günlük ihtiyaçlarını nasıl karşılıyorsun?

En kısa zamanda yüz yüze görüşmek ve tanışmak isterim.

Saygılarımla,

Yarım Elma

Yanıt gelmiş olmasına çok sevinmişti. Hemen cevaplamayı istedi. Zaten başka türlü de olmazdı. Uyuyamazdı ki... Çok heyecanlı ve coşkuluuydu. Hemen klavyenin tuşlarına hızlı hızlı basmaya başladı. Bir çırpıda yazdı aklından geçenleri.

11.05.2012

Ankara

Sevgili Yarım Elma,

Öncelikle, e-postamı yanıtlamış olmana çok sevindim. Ben de sadece sana e-posta yazdım. Yaklaşık bir yıldır vakfa üyeyim. Vakıf için çıkardığımız dergide gönüllü olarak çalışıyorum. Birtakım yazılar, denemeler ve haberler... Ben de ruhen ve bedenen kendimi iyi hissediyordum. Sorduğun için teşekkür ederim. Hastalığın için geçmiş olsun dileklerimi sunuyorum.

İki bacağıma küçükken geçirmiş olduğum bir trafik kazası sonrası hissizleşti. O kazadan sonra hayata küsmüştüm. Zorluklar içinde eğitimi tamamladım. Maddi durumumuz uygun olduğu için bu konu da ben de sorun yaşamadım. Ancak, birçok engelli dostumuz yoksulluk sebebi ile engellerine mahkûm olmuş durumdadır. Herkes gibi koşup, oynamak istiyordum. Dışlanıyordum çoğu zaman. Ancak samimi ve düzgün dostluklarım da oldu. Okuduğum kitaplar sayesinde tutundum hayata. Biraz da psikolojik destek aldım. Bunun da oldukça faydasını gördüm. Çok anlayışlı ve özverili bir ailem olduğu için ayrıca şanslı buluyorum kendimi. Hareketimi tekerlekli sandalye yardımı ile gerçekleştiriyordum. Bir vakıf üniversitesinde hukuk fakültesinde burslu okuyordum. Evim hemen okulun yakınında, bu

sebeple ulaşımımı kolayca sağlıyorum. Ailemle yaşıyorum. Boş zamanlarımda masa tenisi ve satranç oynamayı seviyorum. Ayrıca doğa fotoğrafları çekmeye çalışıyorum elimden geldiğince. Malum hareketim sınırlı olduğu için, bu işimi biraz zorlaştırıyor. Okuduğum okulda başka fiziksel engelliler de var. Bunun için otoparktan, lavaboya, kütüphanede çalışma alanları, spor alanları da dâhil engelliler için çeşitli düzenlemeler yapılmış. Zaten bu sebeple seçmiştim bu üniversiteyi... Ancak şehir içinde bir yere gitmeye çalıştığım zaman engelliler için yapılmış düzenlemelerin yanlış olduğunu görüyorum. Mesela kaldırımlara çıkmak için ayrılan yerler o kadar dik ki, kaldırıma çıkmam neredeyse imkânsız hale geliyor. Bir de insanların duyarsızlığı da rahatsız olduğum başka bir konu. Mesela alışveriş merkezi lavabolarında engelliler için ayrılmış bölümleri kullanan sağlıklı insanlar bana çok düşüncesiz geliyorlar. Neyse tatsız konuları bir kenara bırakalım. Sen neler yapmaktan hoşlanırsın? Yüz yüze görüşmeyi ben de çok isterim. Umarım en kısa zamanda bunu gerçekleştirebiliriz. Yakın zamanda vakfın İstanbul'da düzenleyeceği ve tamamen engelli sanatçılardan oluşan bir müzik grubunun konseri ve sonrasında kokteyl ile devam eden bir buluşması olacak. Ben de oraya katılmayı düşünüyorum. Belki sen de katılırsın. Ve böylece biz de tanışmış oluruz. Ne dersin?

Saygılarımla,
Yalnız Kalp

Bahsettiği etkinlik gelecek haftaydı. Acaba çok mu erken davranmıştı. Biraz daha mı bekleseydi? Bütün bunların cevabını yakında alacaktı zaten. En iyisi yarını beklemektir. Hemen bilgisayarını kapattı. Yatağın yanındaki sehpanın üzerine bıraktı bilgisayarını. Sonra uyumak için gözlerini kapadı. Sabah saatinin alarmı ile açtı gözlerini. Sabahın ilk ışıkları odasına doluyordu. Güzel ve güneşli bir gün bekliyordu dışarıda onu. Hemen bilgisayarını açtı. Ve e-posta adresini kontrol etti. Henüz yanıt yoktu. Bu sırada annesi hazırlamış olduğu kahvaltı ile odasına girdi. Biran önce kahvaltısını yaptı. Üzerini giyinmek için tekerlekli sandalyesine geçti. Dolabının yanına geldi. Ve içinden kıyafetlerini çıkardı. Çabucak giyinmek için tekrar yatağına geçti. Uzandı. Önce pantolonunu giydi bacaklarına. Sonra gömleğini ve yeleğini geçirdi üzerine. Sonra annesi ile vedalaşıp koridora çıktı. Asansörün düğmesine bastı. Asansör gelince içine girdi. Ve zemin kat düğmesine bastı. Daha sonra apartmandan dışarı çıktı. Durağa doğru ilerledi. Gelen otobüsün engelliler için ayrılan kısmına geçti. Orada bekleyen sağlıklı yolcular hemen ona yer verdiler. Bazen bu durumun aksi de yaşanabiliyordu. Bazen bebek arabaları ya da valiz gibi büyük cisimler konuyordu bu engelliler için ayrılmış kısma. Şimdi bunları düşünüp canını sıkmayacaktı. Mutluydu yarım elmadan gelecek yanıtı düşündü. Şimdi gidip vakıfla görüşecekti. Ve İstanbul'daki konser ve etkinlik için bir bilet alacaktı. Vakıfta işlerini hallettikten sonra gidip turizm acentesinden gidiş-dönüş uçak bileti aldı. Eve döndüğünde öğle vaktiydi. Yemeğini yedi. Daha sonra internete girip kalacağı otel için rezervasyon yaptırdı. Her şey hazırды. Hemen e-posta adresini kontrol etti. Yarım elma e-postasına yanıt vermişti.

11.05.2012
İstanbul

Sevgili Yalnız Kalp,

Neler yapmaktan hoşlandığımı sormuşsun. Seyahat etmeyi çok seviyorum. Yeni yerler görmeyi ve yeni insanlar tanımayı seviyorum. Ancak hiçbir zaman yalnız seyahat edemiyorum. Gerçi üzerimde hastalığının yazılı olduğu bir künyem var, ancak mümkün olduğunca yalnız kalmamam gerekiyor. Resim yapmayı ve kitap okumayı seviyorum. Yemek yapmayı da severim. Öyle çok şey var ki yazabileceğim, en iyisi bir kısmını yüz yüze buluşmamıza saklamak.

Görüşme teklifin ani oldu. Bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Tabii ki görüşmeyi isterim. O etkinliği duymuştum ve gitmeyi planlıyordum. Hemen şimdi biletimi alıyorum. Peki, o gün birbirimizi nasıl tanıyacağız? İstersen öncesinde videolu görüşme yapabiliriz. Bu arada etkinlikten işitme engeli olan arkadaşşıma da bahsettim. Konser sonrası

sergilenecek resimlerden birkaçı ona aitmiş. İstersen o gün onunla da tanışabilirsin. Peki buraya gelmen senin için zor olmayacak mı? Başka bir etkinlik için ben Ankara'ya gelebilirdim. Ya da daha sonra bir zamanda buluşabilirdik. Mesela üniversiteler tatil olduğu zaman olabilir. Neyse sen kararını vermişsen mesele yok. Cevabını bekleyeceğim. Bu arada ismini merak ediyorum.

Saygılarımla,
Yarım Elma

Bir çırpıda okudu satırları. Videolu görüşme istiyordu. Ne diyecekti. Bunun için henüz hazır değildi. Ancak o haklıydı. Birbirlerini nasıl tanıyacaktı. E-posta adresini arama kısmına kaydetti. Ve bağlantı kurmaya çalıştı. Bağlantı kurulmuştu. Yarım elma çevrimiçiydi.

—Merhaba Yarım Elma

—Merhaba Yalnız Kalp, hoş geldin

—Hoş bulduk. Nasılsın?

—İyiyim. Teşekkür ederim. Sen nasılsın?

—Ben de iyiyim. Teşekkürler. İstanbul'a gelmek için uçak biletimi aldım. Otel rezervasyonumu yaptırды. Ve etkinlik davetiyemi aldım.

—Öyle mi? Benim adım Melek, ya senin?

—Benim adım da Suat. Memnun oldum Melek.

—Videonu paylaşmak ister misin?

—Aslında ben henüz hazır değilim. Ama haklısın, birbirimizi tanımamız için bu gerekli.

Video görüntüsünü paylaştı Suat. Çok gergindi. Nedenini bilmiyordu. Melek, onu ilk gördüğünde yeşil gözlerinin hayranı oldu. Dalgalı kumral saçları vardı. Gülüşü çok güzeldi. Kalbi hızla atmaya başladı. Heyecanlandı.

—Tekrar merhaba!

Suat ekranda gördüğü güzellik karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Uzun sarı saçları ve iri mavi gözleri vardı Melek'in. Beyaz teninde pembe yanakları ve fındık burnu öylece bakıyordu. Kızarmıştı Melek.

—Merhaba!

Bu sırada Suat'ın annesi içerden seslendi. Bilgisayarı kapatması gerekiyordu. Vedalaştılar. Sonrasında Suat annesinin yanına gitti. Biraz sohbet ettiler. Sohbet arasında Melek'ten ve etkinlikten bahsediverdi. Annesi heyecanlanmıştı. Oğlunu ilk defa bir kız arkadaşından bahsederken görüyordu. Gülen gözlerine bakılırsa durum ciddiye. Sevindi onun adına.

Bir hafta hızlıca geçip gitti. İstanbul'a gitmek için havaalanına gelmişti ailesi yardımı ile. İç hatlar görevlileri onu karşıladılar. Uçağa ilk binecek yolcu önceliği olduğu için daha erken alınmıştı. Cam kenarı birinci koltuğa oturtuldu. Havaalanı görevlileri çok nazikti bugün. Kabin memurları da çok güler yüzlüydü. Yolculuğu iyi geçmişti. En son onu çıkaracaklardı uçaktan. Tüm yolcular indirildikten sonra görevliler onu almaya geldiler. Havaalanından çıkınca hemen taksiye bindi. Otelinin adını söyledi. Otele varınca hemen odasına gitti. Biraz uzandı. Oda servisinden yiyecek bir şeyler sipariş etti. Sonra akşam için hazırlanmaya başladı. Daha sonra taksiye bindi ve otelden ayrıldı. Melek onu kapıda karşılayacaktı. Telefonlarını almamışlardı. Neden istememişti ki sanki...

Melek'i görür görmez tanıdı. Hemen yanına doğru yöneldi. Melek beyaz elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. Konseri dinlemek için yerleşmeye başladı gelenler. Melek'le beraber ikinci sıraya doğru gittiler. Tekerlekli sandalyesi ile ikinci sıranın ilk başında durdu Suat. Melek de hemen yanındaki koltuğa oturdu. Daha sonra konser başladı. Sonra hep birlikte müziklere eşlik ettiler. Konser sonrası kokteyl ve sergi vardı. Serginin olduğu salona yöneldiler. Melek onu bahsettiği arkadaşı Suphi ile tanıştırdı. Resimleri değerlendirdiler.

Birkaç kanepede yiyip bir Şeyler içtiler. Sonrasında Melek ve Suphi'nin de yardımı ile arabasıyla Suat'ı otele bıraktı. Suat çok hoŐlanmıŐtı Melek'ten. Melek de Suat'tan hoŐlanmıŐtı. Suphi iki gencin arasında bir kıvılcım olduğunu fark etmiŐti. İkisinin de bakıŐları arada bir çekim olduğunu ele veriyordu. Otele gelince vedalaştılar. Suat odasına ıktı. YataĐa uzandığında geceyi ve Melek'i hayal etti. İlk defa böyle hisler duyuyordu. Acaba duyguları karŐılıklı mıydı? Sonuçta kendisi yürüme engelliydi. Belki Melek sağlam bir insanı yanında isteyebilirdi. Zaten yeni tanıŐmıŐlardı. Ona hislerinden bahsetmek istiyordu. Ancak reddedilebileceği düŐüncesi onu engellemiŐti. Melek de Suat'a karŐı güzel duygular beslemiŐti. Ancak bir geleceklerinin olup olmayacağı sorunu kafasını kurcalıyordu. Ailesi kesinlikle sağlıklı bir gençle beraber olmasını istiyorlardı. Onlara bu durumu nasıl anlatırdı. DüŐünmek için vakti vardı. Beklemesi gerekecekti.

Uzun zaman yazıŐtı iki genç birbirlerinin hislerinden habersiz. Bu onların hayata daha sıkı sıkıya bağlamasını saĐlamıŐtı. Henüz bir Şeyler söylemek için erkendi. Suat, annesi ile konuŐmuŐ ve duygularından annesine bahsetmiŐti. Okulunu bitirir bitirmez hislerinden Melek'e bahsetmeyi planlamıŐlardı. Melek de okulunu bu yıl bitiriyordu. O da hislerinden bahsetmek için okulunun bitmesini bekliyordu. Zamanla birbirlerine olan bağlılıkları daha da artmıŐtı. İlk duygularını açıklayan Suat olmuŐtu. Ancak Melek'in ailesi bu iliŐkiyi onaylamadı. Nedeni ise Suat'ın fiziksel engeli sebebi ile Melek'in geçireceği nöbetlerde ona yardımcı olamayacağını dŐnmeleriyeydi. Ancak Melek'in sevgisi o kadar fazlaydı ki, bu sevginin peŐinden gitti. Melek ve Fuat kısa bir süre sonra evlendiler ve Ankara'ya yerleŐtiler.

